

stevním rejstříku, neboť rejstříkový soud jest oprávněn, ba i povinen, by vyloučil ze stanov ustanovení, odporující zákonu ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., jakž tomu jest v projednávaném případě, kde ustanovení § 2 odstavec 5 stanov odporuje § 1 zák. cit. Proto právem odpřel zápis § 2 odstavec 5 stanov a nelze proto napadenému usnesení vytýkati nesprávnost a nezákonnost, jakž činí stížnost.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, jakož i usnesení rejstříkového soudu co do pozastaveného dodatku a uložil prvému soudu, by dále po zákonu jednal.

Důvody:

Dovolací stížnosti nelze upříti oprávněnost. Stěžovatelka opověděla k zápisu do rejstříku změnu stanov. Rejstříkový soud provedl navržené změny, pojal však do příslušného usnesení ze dne 15. ledna 1929 do-
datek, že se »obstarávání a kupování cenných papírů, mincí a valut komisionářsky nebo na vlastní účet pro své členy« (§ 2 čís. 5 stanov) jako předmět podniku nezapisuje. Stížnosti do tohoto usnesení rekursní soud nevyhověl. Postup rejstříkového soudu jest však zřejmě nezákonný, neboť ustanovení § 2 čís. 5 bylo již obsaženo v původních stanovách, jest v obchodním rejstříku již zapsáno, a rejstříkový soud nemůže sám od sebe změnit stanov společnosti. Není ovšem vyloučeno, by rejstříkový soud nenařídil změnu stanov pravoplatně již zapsaných ve společenském rejstříku, shledá-li, že stanov obsahují ustanovení příčící se zákonu (rozhod. sb. n. s. čís. 6637 a 7160). Avšak i v takovém případě nemůže soud provést změnu stanov sám od sebe, nýbrž přináležeti mu pouze, by vybídl společenstvo k odstranění rozporu stanov se zákonem a dbal z moci úřední toho, by se tak stalo. Usnesení nižších soudů, pokud obsahují pozastavený dodatek, odporuje tedy zřejmě zákonu, dovolací stížnost jest § 16 nesp. pat. ospravedlněna a bylo proto napadené usnesení v naznačené části zrušiti a prvému soudu uložiti, by dále po zákonu jednal.

Čís. 8947.

Nastane-li pojistná příhoda za dražebního řízení před příklepem, patří pojistné, náležející dlužníku ze smlouvy o pojištění budovy nebo příslušenství nemovitosti, do rozvrhové podstaty. To platí i tehda, musí-li podle stanov býti pojistného upotřebeno k tomu, by byla poškozená budova znovu vystavena neb opravena neb aby bylo doplněno příslušenství.

Vymáhající věřitel není však oprávněn navrhnouti, by exekuční soud přikázal pojišťovně, by složila pojistný peníz k soudu, leč že si na pohledávku činí nárok i třetí osoby a pohledávka byla vymáhajícímu věřiteli přikázána k vybrání nebo na místo placení.

(Rozh. ze dne 11. května 1929, R I 291/29.)

Soud první stolice nařídil k návrhu vymáhajícího věřitele pojišťovacímu spolku, by složil k soudu pojistný peníz za vyhořelý dům, ohledně něhož byla povolena exekuce vnučenou dražbou. Rekursní soud zamítl návrh vymáhajícího věřitele. Důvody: Nelze přisvědčiti právnímu názoru prvního soudu, že, stalo-li se použití, ve stanovách předepsané, pojistného peníze k znovuvybudování vyhořelé budovy pro zahájení dražebního řízení nemožným, má exekuční soud podle dvorského dekretu ze dne 18. června 1828, čís. 2354 sb. z. s. naříditi pojišťovně, by složila pojistný peníz k soudu k doplnění nejvyššího podání. Zmíněný dvorský dekret ustanovuje pouze, že v takovém případě nemohou býti hypotekární věřitelé zkráceni ve svých zástavních právech a že takové pojistné sumy jsou náhradní jistinou za nemovitost znehodnocenou požárem. Z toho ještě nevyplývá, že exekuční soud jest oprávněn, vymáhati sám pojistný peníz a realizovati zástavní práva věřitelů hypotekárního dlužníka, nýbrž jest i v těchto případech věřitelům ponecháno, by si vymohli složení pojistného peníze k soudu podle § 307 ex. ř. Na plenární rozhodnutí ze dne 8. června 1904, Pres. 179 Gl. U. 2717 se nelze odvolávati, ježto předpokládá, že pojistný peníz již byl k soudu složen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud právem zamítl návrh vymáhající věřitelky. Jest sice pravda, že, nastane-li pojistná příhoda za dražebního řízení před přiklepem, patří pojistné částky, náležející dlužníkovi ze smlouvy o tom, by budova nebo příslušenství nemovitosti byly pojištěny, do rozvrhové podstaty a že to platí i v případě, že podle stanov pojištěné částky musí býti upotřebeno k tomu, by poškozená budova byla znovu vystavena nebo opravena neb aby bylo doplněno příslušenství. Ale z toho nijak neplyne, že stěžovatelka byla oprávněna k návrhu, jež učinila, neboť to by předpokládalo nejen, že si na pohledávku činí nárok i jiné osoby, nýbrž i, že pohledávka byla navrhovatelce přikázána k vybrání nebo na místo placení, což stěžovatelka ani netvrdila. Jelikož § 307 ex. ř. jest předpisem výjimečným, nelze jej rozšiřovati na případy jiné, a jelikož podle toho, co uvedeno, stěžovatelka k návrhu vůbec nebyla oprávněna, nebylo ani zapotřebí předchozího slyšení poddlužníka.

Čís. 8948.

Zákon ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. o cestách z nouze.

Třebas mělo stavení, pokud jde o hospodářské povozy, dostatečné spojení se sítí veřejných cest, jest přes to zříditi cestu z nouze, jde-li o chůzi obyvatelů stavení, najmě o chůzi dětí do školy.

(Rozh. ze dne 11. května 1929, R I 306/29.)